Jonas Lucas Christys prædiken 9. søndag efter trinitatis

Taler
Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato
17. august 2014

Sted
Lindevang Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster
Esajas' Bog kapitel 45, vers 5-12
Markusevangeliet kapitel 4, vers 1-34

Salmer
Nu vågne alle Guds fugle små
Fyldt af glæde over livets under
Alle mine kilder skal være hos dig
–
Herrens røst var over vandet
Sorrig og glæde de vandre til hobe
Se, nu stiger solen af havets skød

Nede ved søen lå en dreng. Det var en ganske almindelig dreng. Han kunne hverken skrive eller læse. Han boede i en lille landsby, og hver dag gik han ned til vandet. Ikke for at fiske, men for at fange fugle. Drengen var (ikke menneskefisker, han var) fuglefanger.

Hver dag, tidligt om morgenen, gik han ned til den store sø med sit net, et stykke brød og en pind med en snor i. Mens morgenlyset kom til syne i øst, bag bjergene på den anden side af søen, satte drengen sin fælde op. Først fandt han et velegnet sted. Klippegrund var ikke så brugbart. Der skulle helst være sand – eller endnu bedre: Jord.

Når han havde fundet et godt sted, brækkede han nogle krummer af det medbragte brød – som også var hans madpakke – og lagde brødkrummerne på jorden. Lige ved siden af brødkrummerne stillede han pinden med snoren. Den skulle stå så dybt, at den blev stående og så højt, at den havde let ved at vælte.

Ovenpå anbragte han nettet. Det var et klapnet, som han havde fået en af landsbyens fiskere til at lave.

Når drengen hev i snoren, ville pinden vælte og nettet ville falde til jorden i en fart. Fælden var klar. Drengen gik nogle meter væk, lagde sig i et krat og viklede snoren om to af sine fingre. Nu gjaldt det bare om at være tålmodig og vente.

Mens drengen lå og ventede på, at en spurv skulle gå i fælden, hørte han nogen komme gående forbi.

Han kiggede ud gennem grenene i krattet og fik øje på en gruppe mænd, som var på vej ned mod søen.

De var måske en 10-12 stykker, og de talte ivrigt sammen mens de gik: "Se, der er han! Kom, lad os høre, hvad han siger!" Og nu fik drengen øje på manden, som stod nede ved søen.

Da mændene kom hen til manden ved søen, satte han sig på en sten ved søens bred og talte lavmælt til dem. Nogle af mændene blev stående, andre satte sig ned på jorden. Drengen kunne ikke høre, hvad han sagde. De var for langt væk. Og det ærgrede ham. For han ville gerne høre, hvad manden sagde. Han burde stille sig op på en stor sten, tænkte drengen. Eller endnu bedre: Et bjerg. Han burde gå op på et bjerg. Ligesom Moses. Så kunne jeg også høre, hvad han sagde, mens jeg ligger her og holder øje med fælden.

Der gik ikke længe, før gruppen omkring manden var vokset. Gruppen blev til en flok, en menneskemængde. Nu kunne drengen hverken høre eller se ham. Jeg kunne rejse mig og gå tættere på, tænkte drengen. Så kunne jeg både høre og se. Men hvem skal så passe fælden imens? Hvis jeg ikke fanger en fugl, får jeg ingen aftensmad. Jeg vil gerne høre, hvad han siger. Men jeg vil også gerne være mæt i aften.

Drengen var lige ved at rejse sig og forlade fuglefælden, da han pludselig fik øje på manden. Han havde bevæget sig. Nu sad han ikke længere på en sten inde i menneskemængden. Manden var gået om bord i en båd og var sejlet lidt ud på søen. Og nu kunne drengen høre, hvad manden sagde: "Hør her!" sagde manden. "En sædemand gik ud for at så."

En historie, jublede drengen i sit indre. Manden fortæller historier! Det var noget af det bedste, drengen vidste. Hvis han kom hjem en aftenen og var ked af

det, fordi han ikke havde fanget noget, så hjalp det altid at høre en historie. Det var som om sulten forsvandt, når man sad dér i mørket og kiggede ind i ildstedets flammer, mens en af de voksne fortalte om Abraham, Moses og Gud. Historierne kaldte en anden verden frem.

Drengens tanker blev afbrudt af mandens ord, der kom blafrende ude fra båden: "Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op." Fugle, tænkte drengen begejstret. Historien handler om fugle. Men det gjorde historien ikke. For så snart manden havde sagt ordet "fugle" begyndte han at tale om noget andet. Manden talte han om "jord" og "rodløshed" og "tidsler". Han talte om "et lys" og "en skæppe". Om "mål", "tilmål" og "overmål". Drengen kunne slet ikke følge med.

Det var som om hver historie var en fugl, der landede på jorden, og når drengen var lige ved at fange den, fløj den op og flagrede bort. Nu taler han om kornet, der vokser af sig selv og om høsten, der snart er inde.

Hvad betyder det?

Drengen forstod ikke ret meget af det, manden sagde. Men han forstod det med fuglene, som kom og åd de frø, der lå på vejen. Det var selvfølgelig synd for bondemanden, men drengen kunne ikke lade være med at slikke sig om munden. Han blev sulten ved tanken om alle de fugle, som landede på vejen for at spise bondemandens frø. Bare fuglene ville lande her, tænkte drengen. Bondemanden skulle ansætte mig. Så kunne jeg sætte en fælde op og fange fuglene, så de ikke spiste hans frø.

Drengen tænkte stadig på fuglene, da manden nåede til historien om sennepsfrøet. "Guds rige er som et sennepsfrø," sagde manden. "Når det kommer i jorden er det mindre end alle andre frø på jorden, men når det er sået, vokser det op og bliver større end alle andre planter og får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge."

Hov, tænkte drengen. Der var fuglene igen. De bygger rede i sennepsbusken. Er det mon de samme fugle, som han talte om før, dem, der åd frøene på vejen? Nej, det virkede som om manden talte om nogle andre fugle. De første fugle var generende for bondemanden. Men de fugle, som byggede rede i sennepsbusken, var åbenbart gode nok. Drengen hørte, hvad manden sagde, men han forstod

det ikke.

Drengen kiggede på folkemængden. Forstod de, hvad manden talte om? Guds rige, en bondemand, der sår og høster, og fugle, der spiser frø og bygger rede. Nogle af dem, der stod og lyttede så meget eftertænksomme ud. Andre så ud som om de befandt sig i en anden verden. Og så var der også nogen, der bare så forvirrede ud.

Så rettede drengen sit blik mod manden ude på søen. Derfra, hvor drengen lå, kunne han ikke se båden.

Så det så faktisk ud som om, at manden stod på vandet, selvom han stod i båden. Da drengen lod sit blik hvile på manden ude på søen, kom han pludselig i tanke om én af de sange, som de nogen gange sang derhjemme om aftenen. Det var en sang, der handlede om Gud. Og en af linjerne i sangene lød sådan her:

"Du hersker over det hovmodige hav, du dæmper dets brusende bølger." (Sl 89,10). Drengen kom også i tanke om en anden historie. Historien om Job. På et tidspunkt taler Gud til Job inde fra storm og siger:

"Har du været ved havets kilder, har du vandret på urdybets bund? Er dødens porte blevet åbnet for dig, har du set mørkets porte?" (Job 38, 16-17). Og mens drengen kiggede på manden ude på søen, kom han i tanke om urfortællingen, den ældgamle historie om verdens skabelse: Om Guds ånd, der svævede over vandene (1. Mos. 1, 1-2).

Det er ham! udbrød drengen (*se kommentar længere nede*). Det er ham, der svæver over vandene. Han kom til at sige det højt. Og han blev så forskrækket over at høre sin egen stemme, at han komme til at trække i snoren. Da drengen hev i snoren, væltede pinden og klapnettet faldt ned. Og i nettet lå der en fugl og baskede med vingerne.

Det er et mirakel, tænkte drengen. Hvor kom den fugl fra? Mens han havde lyttet til mandens ord, havde han nemlig helt glemt at holde øje med fælden. Drengen rejste sig og gik hen til fælden. Hvad havde han fanget? Det var ikke en spurv. Det var en due! Og den kæmpede for at komme fri. Den kan jeg sælge på markedet, tænkte drengen begejstret. Så er der råd til mad i flere dage.

Drengen samlede nettet op, og vendte ryggen til søen, manden og folkemængden. Han begyndte at gå, let om hjertet og glad for sin heldige fangst. Men han havde ikke gået ret langt, før han kom til at træde skævt på en glat klippesten. Drengen gled, mistede balancen, tabte nettet og duen slap fri. Drengen forsøgte at gribe den med hænderne, men det slog med vingerne og fløj op i luften og ud over søen.

Og nu skulle man tro, at drengen blev ked af det. Men det gjorde han mærkeligt nok ikke. For mens han stod dér og kiggede efter duen, der fløj ud over søen, tænkte han på synet af manden i båden. Det er ham, tænkte drengen. Og han glædede sig til at komme hjem i aften, og sætte sig ved ildstedet. Det plejede at være de voksne, som fortalte historier. Men i aften, ville de voksne lytte til ham, når han fortalte dem den fantastiske historie om, hvad der var sket nede ved søen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
9. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Prædikener over hele Markusevangeliet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-9-sondag-efter-trinitatis